ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 1 ພຶສຈິກາ 2026 (11-1-2026)

ຮູບພາບຂອງການໃຫ້ອະໄພ

ຈຸດສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າລວມເຖິງການໃຫ້ອະໄພແກ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງສະເໝີ.

ພຣະຄັມພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ: ເບິ່ງທີ່ໂລກຂອງພວກເຮົາ

ກ່ອນທີ່ຜ້າມ່ານຈະເປີດຂຶ້ນ, ຂ້ອຍສັງເກດເຫັນຄອບຄົວໜຶ່ງນັ່ງຢູ່ຮ່ວມກັນ. ຜູ້ເປັນພໍ່ກຳລັງເບິ່ງໂທລະສັບມືຖື ໄອໂຟນ iPhone ຂອງ ລາວ, ເຊິ່ງລາວວາງໄວ້ໃນແນວນອນ ແລະ ຍົກຂຶ້ນສູງກວ່າຫົວເຂົ່າເລັກນ້ອຍ. ເມື່ອລາວຂຍັບຕົວນັ່ງ, ຂ້ອຍກໍເຫັນສິ່ງທີ່ລາວກຳລັງ ເບິ່ງຢູ່; ລາວກຳລັງເບິ່ງການແຂ່ງຂັນບານເຕະ. ເມື່ອການສະແດງເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ, ລາວກໍເກັບໂທລະສັບໄວ້ແລະ ຕັ້ງໃຈເບິ່ງການສະແດງ ຢ່າງເຕັມທີ່. ແຕ່ຂ້ອຍຄິດວ່າ ສິ່ງທີ່ພາລາວມາທີ່ນັ້ນໃນຄືນນັ້ນ ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ຄອບຄົວ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມມັກໃນການສະ ແດງລະຄອນ. ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້ດີ, ເພາະຂ້ອຍແລະພັນລະຍາມັກຈະໄປເບິ່ງລະຄອນນຳກັນຫຼາຍຄັ້ງຕໍ່ປີ; ພັນລະຍາຂອງຂ້ອຍມັກ ການສະແດງລະຄອນ, ສ່ວນຂ້ອຍກໍຮັກນາງ. ບໍ່ແມ່ນວ່າຂ້ອຍບໍ່ມັກລະຄອນດອກ, ແຕ່ບັນຫາຂອງຂ້ອຍຄື ບາງຄັ້ງຂ້ອຍກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ບົດເພງ ແລະ ການເຕັ້ນລຳນັ້ນກ່ຽວຂ້ອງກັບເນື້ອເລື່ອງແນວໃດ. ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້, ພັນລະຍາຂອງຂ້ອຍໄດ້ຊ່ວຍແກ້ໄຂບັນຫານີ້ໃຫ້. ນາງແນະນຳໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງຮູບເງົາເລື່ອງໜຶ່ງ ທີ່ສ້າງຂຶ້ນຈາກປຶ້ມຫົວດຽວກັນກັບລະຄອນທີ່ນາງເລືອກໄວ້. ວິທີນີ້ໄດ້ຜົນດີຫຼາຍ! ເຖິງ ແມ່ນວ່າຈະມີຈຸດທີ່ແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງຮູບເງົາກັບລະຄອນ, ແຕ່ຍ້ອນວ່າຂ້ອຍໄດ້ເບິ່ງຮູບເງົາມາກ່ອນແລ້ວ, ຂ້ອຍຈຶ່ງສາມາດຕິດ ຕາມເນື້ອເລື່ອງໃນລະຄອນໄດ້ຢ່າງເຂົ້າໃຈ. ບາງຄັ້ງ, ພວກເຮົາກໍຕ້ອງການ "ພາບ" ມາຊ່ວຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຕ້ອງການຈະສອນເຮົາ. ຂອບພຣະຄຸນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານພາບທີ່ງົດງາມພາບໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີຕອນນີ້. *ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ, ເຈົ້າຮຽນຮູ້ ບົດຮຽນທີ່ຍາກລຳບາກດ້ວຍວິທີໃດ?*

ພຣະຄັມພີກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3,)

<u>ສຶກສາພຣະຄັມພີ</u>

<u>1. ລະບຽບພວກເລວີ 16:6-10</u> ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕຽມຫົນທາງເພື່ອໃຫ້ບາບຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບການອະໄພ.

6. "ເພິ່ນຈະຕ້ອງຖວາຍງົວເຖິກໂຕໜຶ່ງ ຕາມພິທີຖວາຍບູຊາລຶບລ້າງການບາບຂອງຕົນແລະຂອງຄົນໃນຄອບຄົວ. 7. ຕໍ່ມາ ເພິ່ນຈະ ຕ້ອງນຳແບ້ສອງໂຕມາຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢາເວ ທີ່ທາງເຂົ້າຫໍເຕັນບ່ອນຊຸມນຸມ. 8. ໃນທີ່ນັ້ນ ອາໂຣນຈະໃຊ້ສະຫລາກດ້ວຍຫີນສອງແຜ່ນ; ແຜ່ນໜຶ່ງນັ້ນໃຫ້ຂຽນວ່າ, "ສຳລັບພຣະເຈົ້າຢາເວ" ແລະແຜ່ນໜຶ່ງອີກຂຽນວ່າ, "ສຳລັບອາຊາເຊນ." 9. ອາໂຣນຈະຕ້ອງຖວາຍແບ້ໂຕ ທີ່ສະຫລາກຕົກຖືກນັ້ນ ແກ່ພຣະເຈົ້າຢາເວເພື່ອລຶບລ້າງບາບ. 10. ແບ້ໂຕທີ່ຕົກເປັນຂອງອາຊາເຊນ ຈະຖືກນຳມາຖວາຍຕໍ່ໜ້າພຣະ ເຈົ້າຢາເວທັງເປັນ; ແລ້ວເຂົາກໍຈະປ່ອຍແບ້ໂຕນີ້ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານອາຊາເຊນ ເພື່ອລຶບລ້າງການບາບຂອງປະຊາຊົນອິດ ສະຣາເອນ."

ດົນນານກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະສິ້ນພຣະຊົນເທິງໄມ້ກາງແຂນ ເພື່ອໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໃຫ້ມີ "ວັນແຫ່ງການລຶບ ລ້າງບາບ" (Day of Atonement) ຊຶ່ງໃນວັນນັ້ນ ບັນດາປະໂລຫິດຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເພື່ອລຶບລ້າງບາບຂອງຕົນເອງ ແລະ ບາບ ຂອງປະຊາຊົນ. ວັນແຫ່ງການລຶບລ້າງບາບນີ້ ປະກອບດ້ວຍຮູບພາບສັນຍາລັກຫຼາຍຢ່າງ ທີ່ເປັນປະໂຫຍດສຳລັບການເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງ ທີ່ເກີດຂຶ້ນເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງໄມ້ກາງແຂນນັ້ນຈຶ່ງມີຄວາມຈຳເປັນ, ເຮົາອາດປຽບທຽບໄດ້ກັບການເບິ່ງຮູບເງົາ ແລະ ການສະແດງສົດ ເຊິ່ງມີທັງຈຸດທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ແລະ ຈຸດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ບາງຄັ້ງ ຈຸດທີ່ຄ້າຍຄືກັນກໍຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈແຈ້ງຂຶ້ນ,

ໃນຂະນະທີ່ບາງຄັ້ງ ຈຸດທີ່ແຕກຕ່າງກັນກໍເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍກວ່າ. ແຕ່ເມື່ອພິຈາລະນາລວມກັນແລ້ວ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຊ່ວຍໃຫ້ເຫັນພາບ ຂອງການໃຫ້ອະໄພໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ. ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບ "ວັນແຫ່ງການລຶບລ້າງບາບ" ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຄວາມຈຳເປັນຂອງການ ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍເລືອດ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບການອະໄພບາບ (ເຮັບເຣີ 9:22). ສິ່ງນີ້ເປັນພາບລ່ວງໜ້າທີ່ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຢຊູຈະ ຊົງເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ສົມບູນແບບ ຜູ້ຊຶ່ງນຳມາຊຶ່ງການໄຖ່ບາບຕະຫຼອດໄປສຳລັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ຂຽນພຣະທຳເຮັບເຣີໄດ້ລະ ບຸຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ການຖວາຍຕົວຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນ ແຕກຕ່າງຈາກພິທີໃນວັນແຫ່ງການລຶບລ້າງບາບ ແລະດີກວ່າໃນທຸກດ້ານ. ມັນບໍ່ ແມ່ນເລືອດຂອງສັດທີ່ບໍ່ສົມບູນແບບ ເຊິ່ງຕ້ອງນຳມາຖວາຍປີລະຄັ້ງ; ແຕ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຖວາຍເລືອດຂອງພຣະອົງເອງ. ກ່ອນທີ່ພຣະອົງ ຈະສະເດັດຂຶ້ນສູ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ດີວ່າພຣະອົງຈະຕ້ອງປະສົບກັບຄວາມຕາຍແບບໃດ. ໃນຫ້ອງຊັ້ນເທິງ, ພຣະອົງໄດ້ ບອກພວກສາວົກວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງຫຼັ່ງເລືອດຂອງພຣະອົງອອກ (ມັດທາຍ 26:1-29). ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ເຖິງຄວາມຈຳເປັນໃນການ ຫຼັ່ງເລືອດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າສາມາດປະທານການອະໄພບາບໄດ້. ທຸກຄັ້ງທີ່ຄຣິສຕະຈັກປະກອບພິທີ "ອາຫານຄ່ຳຂອງອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" (Lord's Supper), ຈະມີສອງສິ່ງທີ່ຖືກນຳໃຊ້ຄື: ເຂົ້າຈີ່ ຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກເຖິງພຣະກາຍຂອງພຣະເຢຊູທີ່ຖືກຫັກ ອອກ (ຂໍ້ 26), ແລະນ້ຳອະງຸ່ນ ຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກເຖິງການຫຼັ່ງເລືອດຂອງພຣະອົງ (ຂໍ້ 28). ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຕັ້ງພິທີນີ້ຂຶ້ນ, ພຣະອົງ ຊົງຮູ້ດີວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງຖວາຍເລືອດຂອງພຣະອົງເອງເພື່ອລຶບລ້າງບາບຂອງມະນຸດທັງປວງ. ການເສຍສະລະຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນ "ຄັ້ງດຽວສຳລັບຕະຫຼອດໄປ," ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີການເສຍສະລະອີກໃນອານາຄົດ (ເຮັບເຣີ 9:12). ການເສຍສະລະຂອງ ພຣະເຢຊູນັ້ນສົມບູນແບບ. ພຣະເຢຊູຊົງເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ສົມບູນແບບ, "ປາສະຈາກຕຳນິ," ທີ່ໄດ້ຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອບາບຂອງມະ ນຸດທັງປວງ (ຂໍ້ 14). ພຣະເຢຊູບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ສົມບູນແບບເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງແຕກຕ່າງຈາກອາໂຣນ ໂດຍທີ່ພຣະອົງຊົງ ເປັນມະຫາປະໂລຫິດທີ່ສົມບູນແບບອີກດ້ວຍ. ໃນວັນແຫ່ງການລຶບລ້າງບາບ, ອາໂຣນຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບສຳລັບຕົນເອງ ກ່ອນ ເພື່ອກຽມພ້ອມສຳລັບການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ (ລລວ 16:6-9). ອາໂຣນຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດສິ່ງນີ້ກ່ອນທີ່ ຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນໄດ້, ເພາະວ່າລາວແລະປະໂລຫິດຄົນອື່ນໆ ກໍເປັນຄົນບາບເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄົນທົ່ວໄປ (ເພງສັນ ລະເສີນ 53:3). ໃນທາງກົງກັນຂ້າມຢ່າງສິ້ນເຊີງກັບອາໂຣນ ແລະບັນດາປະໂລຫິດທັງຫຼາຍ, ພຣະເຢຊູຊົງເປັນມະຫາປະໂລຫິດທີ່ສົມ ບູນແບບ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຊຳລະຕົນເອງໃຫ້ບໍຣິສຸດກ່ອນທີ່ຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ-ເພາະພຣະອົງຊົງບໍຣິສຸດຢ່າງສົມບູນແບບຢູ່ແລ້ວ (ເຮັບເຣີ 4:14-15). <u>ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຫຼຽມທຽມເພື່ອໃຫ້ບາບຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບການອະໄພ</u>. ນີ້ແມ່ນແຜນການທີ່ດີແລະ ສົມບູນ ແບບຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງມີມາຕັ້ງແຕ່ດຶກດຳບັນ-ແມ່ນແຕ່ກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະສ້າງຟ້າສະຫວັນ ແລະແຜ່ນດິນໂລກ (ປະຖົມມະການ 1:1) ລວມທັງ ອາດາມ ແລະ ເອວາ (ຂໍ້ 27), ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງໃຈໄວ້ແລ້ວວ່າ ຈະໄຖ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນຈາກບາບ ໂດຍການສົ່ງ ພຣະເຢຊູມາເພື່ອຫຼັ່ງພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງເທິງໄມ້ກາງແຂນ (ພຣະນິມິດ 13:8). ທັງສອງຢ່າງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນພາບທີ່ງົດງາມຊຶ່ງ ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຈະກະທຳເພື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງເທິງໄມ້ກາງແຂນ. *ເຈົ້າສາມາດປຽບທຽບຫຍັງໄດ້ແດ່ ໂດຍອີງໃສ່ ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຈິງຕາມຄຳສັນຍານັ້ນໃນພຣະຄຳພີພາກພຣະສັນຍາໃໝ່?*

2. <u>ລະບຽບພວກເລວີ 16:15-19</u> ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເສຍສະລະສຳລັບບາບຂອງເຮົາຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ.

15. "ຫລັງຈາກນັ້ນ ເພິ່ນຈະຕ້ອງຂ້າແບ້ເພື່ອຖວາຍລຶບລ້າງບາບຂອງປະຊາຊົນ ແລ້ວນຳເລືອດແບ້ນັ້ນເຂົ້າໄປໃນບ່ອນສັກສິດທີ່ສຸດ ເພື່ອຊິດໃສ່ເທິງຝາອັດທີບແລະຊິດໃສ່ທາງດ້ານໜ້າຂອງທີບພັນທະສັນຍາ ແບບດຽວກັບຊິດເລືອດຂອງງົວເຖິກໜຸ່ມ. 16. ດັ່ງນີ້ ເພິ່ນ ຈຶ່ງຈະເຮັດພິທີຊຳລະບ່ອນສັກສິດທີ່ສຸດ ໃຫ້ພົ້ນຈາກມົນທິນຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ແລະຈາກການບາບທຸກຢ່າງຂອງພວກເຂົາ. ເພິ່ນຈະເຮັດພິທີຊຳລະນີ້ໃຫ້ຫໍເຕັ້ນບ່ອນຊຸມນຸມ ເພາະວ່າຫໍເຕັ້ນໄດ້ຕັ້ງຢູ່ກາງຄ້າຍ ຊຶ່ງເປັນມົນທິນຕາມກົດບັນຍັດ. 17. ເວລາທີ່ອາ ໂຣນເຂົ້າໄປໃນບ່ອນສັກສິດທີ່ສຸດ ເພື່ອເຮັດພິທີຊຳລະໃຫ້ໝົດມົນທິນຈົນຮອດເວລາເພິ່ນອອກມານັ້ນ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຢູ່ໃນຫໍເຕັ້ນບ່ອນຊຸມ ນຸມ. ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ເຮັດພິທີຊຳລະຕົນເອງ, ຄົນໃນຄອບຄົວ ແລະຊຸມຊົນອິດສະຣາເອນທັງໝົດແລ້ວ 18. ເພິ່ນຕ້ອງອອກມາຂ້າງນອກ ທີ່ແທ່ນບູຊາຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢາເວ ເພື່ອເຮົາເຄື່ອງຖວາຍແລະຊຳລະແທ່ນນັ້ນໃຫ້ໝົດມົນທິນ. ເພິ່ນຈະເອົາເລືອດງົວເຖິກໜຸ່ມ ແລະ

ເລືອດແບ້ບາງສ່ວນ ທາໃສ່ເຂົາທີ່ແຈຂອງແທ່ນບູຊາ. 19. ແລ້ວໃຊ້ນິ້ວມືຊຸດເລືອດບາງສ່ວນເຈັດເທື່ອໃສ່ເທິງແທ່ນບູຊາ ແລະເຮັດໃຫ້ແທ່ນນັ້ນບໍຣິສຸດ ເພື່ອໃຫ້ພົ້ນຈາກການບາບຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ."

ວັນແຫ່ງການລຶບລ້າງບາບ ບໍ່ແມ່ນມື້ທຳມະດາສຳລັບມະຫາປະໂລຫິດ ແລະ ຫ້ອງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງມ່ານນັ້ນ ກໍບໍ່ແມ່ນຫ້ອງທຳມະດາເຊັ່ນກັນ-ຊຶ່ງອາໂຣນກໍຮູ້ເລື່ອງນີ້ດີດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດໃຈ. ລາວຫາກໍສູນເສຍລູກຊາຍສອງຄົນຄື ນາດາບ ແລະ ອາບີຮູ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນັ້ນໂດຍບໍ່ເຊື່ອຟັງ ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍຂອງພວກເຂົາ (ລລວ 10:1-2). ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກໂມເຊ ໃຫ້ໄປບອກອາໂຣນວ່າການເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ບໍຣິສຸດທີ່ສຸດ ໃນມື້ທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼືດ້ວຍວິທີທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນ ຈະເຮັດໃຫ້ລາວຕ້ອງເສຍຊີວິດ. ເພາະວ່າຫ້ອງທີ່ລາວເຂົ້າໄປໃນວັນແຫ່ງການລຶບລ້າງບາບນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຫ້ອງທຳມະດາ; ແຕ່ການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍຣິສຸດໄດ້ປາກົດຂຶ້ນ "ໃນເມກເໜືອຝາປິດຫີບແຫ່ງພັນທະສັນຍາ" (16:2). ຝາປິດຫີບແຫ່ງພັນທະສັນຍາ (Mercy Seat) ແມ່ນຝາປິດທີ່ເຮັດດ້ວຍຄຳ ເຊິ່ງວາງຢູ່ເທິງຫີບແຫ່ງພັນທະສັນຍາ; ພາຍໃນຫີບນັ້ນບັນຈຸມີແຜ່ນຫີນທີ່ຈາລຶກພຣະບັນຍັດສິບປະການ, ໄມ້ເທົ້າຂອງອາໂຣນ, ແລະ ພາຊະນະທີ່ບັນຈຸມານາ. ຫີບດັ່ງກ່າວເປັນສັນຍາລັກເຖິງຄວາມສຳພັນທາງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ອາໂຣນສາມາດເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນັ້ນໄດ້ສະເພາະໃນ "ວັນແຫ່ງການລຶບລ້າງບາບ" ເທົ່ານັ້ນ, ແລະການຈະເຂົ້າໄປໃກ້ໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອລາວໄດ້ນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງນຸ່ງບໍຣິສຸດແລ້ວ, ພ້ອມທັງກະກຽມສິ່ງຈຳເປັນຕ່າງໆສຳລັບການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເພື່ອລຶບລ້າງບາບຂອງຕົນເອງ ແລະບາບຂອງຄອບຄົວລາວ (ຂໍ້ 3-6). ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຖວາຍງົວເປັນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບບາບຂອງຕົນເອງແລ້ວ, ລາວໄດ້ນຳເອົາຖ່ານໄຟຈາກແທ່ນບູຊາທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນລານຊັ້ນນອກຂອງຫໍເຕັນມາເພື່ອໃຊ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມ, ຊຶ່ງສ້າງເປັນກຸ່ມຄວັນປົກຄຸມຢູ່ເໜືອແທ່ນແຫ່ງພຣະເມດຕາ (ຂໍ້ 12-13). ຖ້າອາໂຣນບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳເຫຼົ່ານີ້, ລາວຈະຕ້ອງຕາຍ (ຂໍ້ 13). ຫຼັງຈາກທີ່ອາໂຣນໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາສຳລັບບາບຂອງຕົນເອງແລ້ວ (ຂໍ້ 11), ລາວກໍໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາສຳລັບບາບຂອງປະຊາຊົນ ໂດຍການພົ່ນເລືອດຂອງແບ້ຜູ້ ທີ່ຖືກນຳມາເປັນເຄື່ອງບູຊານັ້ນ "ໃສ່ແທ່ນແຫ່ງພຣະເມດຕາແລະທາງໜ້າແທ່ນນັ້ນ" (ຂໍ້ 15). ຈາກນັ້ນ, ລາວກໍກັບໄປທີ່ແທ່ນບູຊາ-ຈຸດທີ່ລາວໄດ້ເອົາຖ່ານມາຈູດເຄື່ອງຫອມ-ແລ້ວພົ່ນເລືອດໃສ່ເຂົາຂອງແທ່ນບູຊາ ແລະດ້ານຂ້າງຂອງແທ່ນນັ້ນເປັນຈຳນວນເຈັດຄັ້ງ (ຂໍ້ 18-19). ບາບນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ (ປະຖົມມະການ 2:16-17). ວັນແຫ່ງການລຶບລ້າງບາບ ເປັນພາບທີ່ເຕືອນໃຈເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີເຄື່ອງບູຊາ ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະໃຫ້ອະໄພບາບຂອງເຮົາ. ໃນວັນແຫ່ງການລຶບລ້າງບາບນີ້, ອາໂຣນໄດ້ຫຼັ່ງເລືອດຂອງສັດຊຶ່ງເປັນພາບສະແດງເຖິງການໄຖ່ບາບແທນປະຊາຊົນ. ຄວາມໝາຍຫຼັກຂອງຄຳໃນພາສາເຮັບເຣີທີ່ແປວ່າ "ການລຶບລ້າງບາບ" ນັ້ນ ກ່ຽວຂ້ອງກັບແນວຄວາມຄິດເລື່ອງການລຶບລ້າງ ຫຼືການປົກປິດບາບ. ເຄື່ອງບູຊາໃນວັນແຫ່ງການລຶບລ້າງບາບນັ້ນໄດ້ປົກປິດບາບຂອງປະຊາຊົນໄວ້. ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນການປົກປິດແບບດຽວກັນກັບທີ່ອາໂຣນເຄີຍເຮັດ ເມື່ອລາວນຳພາປະຊາຊົນສ້າງຮູບເຄົາລົບງົວຄຳ; ໃນຕອນນັ້ນ, ແທນທີ່ຈະສາລະພາບຄວາມຜິດ ແລະຫັນຫຼັງໃຫ້ກັບບາບ, ລາວກັບບອກໂມເຊວ່າ ລາວພຽງແຕ່ໂຍນຄຳເຂົ້າໄປໃນໄຟ ແລ້ວຮູບງົວກໍປາກົດອອກມາເອງ. <u>ການລຶບລ້າງບາບທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນການຫຼອກລວງເພື່ອປິດບັງບາບທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ; ແຕ່ການລຶບລ້າງບາບຄືການທຳລາຍບາບ-ມັນຊ່ວຍກຳຈັດຄວາມຜິດ ແລະໂທດທີ່ເກີດຈາກບາບນັ້ນອອກໄປ</u>. ພຣະເຢຊູຄືເຄື່ອງບູຊາສຳລັບການລຶບລ້າງບາບທີ່ປົກປິດບາບຂອງເຮົາໄວ້. ແມ່ນແລ້ວ, ການໄຖ່ບາບບໍ່ພຽງແຕ່ປົກຄຸມບາບຂອງເຮົາໄວ້ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມັນຍັງນຳເອົາບາບນັ້ນອອກໄປອີກດ້ວຍ. *ເຫດໃດການຫຼັ່ງເລືອດຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ການໄຖ່ບາບ?*

3. <u>ລະບຽບພວກເລວີ 16:20-22</u> ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ອະໄພບາບຂອງເຮົາ, ພຣະອົງກໍຈະນຳເອົາບາບເຫຼົ່ານັ້ນອອກໄປ<u>.</u>

20. "ເມື່ອອາໂຣນເຮັດພິທີຊຳລະລ້າງບ່ອນສັກສິດທີ່ສຸດ, ຫໍເຕັນບ່ອນຊຸມນຸມ ແລະແທ່ນບູຊາແລ້ວ; ເພິ່ນຈະນຳແບ້ໂຕຍັງເປັນຢູ່ ທີ່ຕົກເປັນຂອງອາຊາເຊນ ນັ້ນມາຖວາຍ. 21. ເພິ່ນຈະວາງມືທັງສອງຂອງເພິ່ນລົງເທິງຫົວແບ້ ແລະສາລະພາບສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທຸກຢ່າງ, ການບາບບາງຊະນິດ ແລະການຫໍລະຍົດທຸກປະການຂອງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນ ແລະຢອງສິ່ງທັງໝົດນີ້ທີ່ເທິງຫົວຂອງແບ້ໂຕນັ້ນ. ຕໍ່ມາແບ້ໂຕນີ້ ກໍຈະຖືກນຳອອກໄປສູ່ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ໂດຍຊາຍທີ່ໄດ້ຖືກເລືອກໄວ້. 22. ແບ້ໂຕນີ້ກໍຈະຮັບແບກການບາບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ ໄປສູ່ຖິ່ນເປົ່າປ່ຽວ."

ໃນວັນແຫ່ງການລຶບລ້າງບາບ, ຫຼັງຈາກໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາສຳລັບບາບຂອງຕົນເອງ ແລະ ບາບຂອງປະຊາຊົນແລ້ວ, ອາໂຣນກໍໄດ້ນຳແບ້ໂຕທີສອງມາ ແລະ ກຽມທີ່ຈະປ່ອຍມັນເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ. ເຖິງແມ່ນວ່າການຖວາຍເຄື່ອງບູຊານັ້ນ ຈະເປັນການຍອມຮັບເຖິງການກະທຳບາບກໍຕາມ, ແຕ່ອາໂຣນກໍໄດ້ລະບຸເຖິງບາບຕ່າງໆຂອງປະຊາຊົນຢ່າງຊັດເຈນ. ໃນພຣະທຳລະບຽບພວກເລວີ ບົດ 16:21 ໄດ້ກ່າວເຖິງທັງສາມຢ່າງນີ້. ຄຳພາສາເຮັບເຣີທີ່ໃຊ້ສຳລັບຄຳວ່າ "ບາບ". ນີ້ແມ່ນການສາລະພາບບາບທີ່ຄົບຖ້ວນແລະລະອຽດຖີ່ຖ້ວນທີ່ສຸດ. ອາໂຣນໄດ້ສາລະພາບເຖິງການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ການກະບົດຂອງປະຊາຊົນ ລວມທັງບາບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ ໂດຍການໂອນບາບເຫຼົ່ານັ້ນໄປໃສ່ໂຕແບ້. ລາວໄດ້ກ່າວລະບຸບາບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາອອກມາ ໂດຍບໍ່ມີການຕົກຫຼົ່ນສິ່ງໃດເລີຍ. ໃນມື້ອື່ນໆ ທີ່ມີການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແບບອື່ນ, ອາໂຣນຈະວາງມືໜຽງຂ້າງດຽວລົງເທິງໂຕສັດ (1:4; 3:2-13; 4:4; 4:24-33); ແຕ່ໃນ "ວັນແຫ່ງການລຶບລ້າງບາບ," ອາໂຣນຕ້ອງວາງມືທັງສອງຂ້າງລົງເທິງຫົວຂອງໂຕແບ້ ຊຶ່ງເປັນການເນັ້ນໜັກຄວາມສຳຄັນຂອງພິທີກຳນີ້ໃຫ້ຍິ່ງຂຶ້ນ. ຫຼັງຈາກທີ່ອາໂຣນໄດ້ໂອນບາບຂອງປະຊາຊົນໄປໃສ່ໂຕແບ້ແລ້ວ, ລາວກໍນຳມັນອອກໄປຈາກຊຸມຊົນເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ ເປັນການນຳເອົາບາບເຫຼົ່ານັ້ນອອກໄປຈາກປະຊາຊົນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ອະໄພບາບຂອງເຮົາ, ພຣະອົງກໍຈະນຳເອົາບາບເຫຼົ່ານັ້ນອອກໄປ ແລະ ແຍກມັນອອກຈາກເຮົາ "ໄກປານໃດຈາກທິດຕາເວັນອອກໄປຫາທິດຕາເວັນຕົກ" (ເພງສັນລະເສີນ 103:12). ການສາລະພາບບາບຖືເປັນສ່ວນສຳຄັນຂອງ "ວັນແຫ່ງການລຶບລ້າງບາບ." ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນລະຫວ່າງການສາລະພາບບາບຂອງເຮົາ ກັບ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ (ສຸພາສິດ 28:13). ແຕກຕ່າງຈາກໂຕແບ້ທີ່ຖືກນຳມາຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າໂຕແບ້ທີ່ຖືກປ່ອຍເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານນັ້ນ ຈະມີຊີວິດຢູ່ ຫຼື ຕາຍໄປ. ແຕ່ສິ່ງໜຶ່ງທີ່ແນ່ນອນກໍຄື ສັດທັງສອງກໍລະນີນີ້ ບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ເລືອກບົດບາດຂອງຕົນເອງ; ພວກມັນບໍ່ໄດ້ເລືອກທີ່ຈະມາເປັນຜູ້ຮັບໂທດແທນຄົນອື່ນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິບັດທັງສອງບົດບາດຄື: ເປັນແກະທີ່ຖືກຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາ ແລະ ເປັນແກະທີ່ຮັບເອົາບາບໄປໄວ້ທີ່ອື່ນ (ແກະຮັບບາບ). ພຣະອົງໄດ້ປົກປິດບາບຂອງພວກເຮົາ, ຮັບເອົາບາບຂອງພວກເຮົາໄວ້ກັບພຣະອົງເອງ (ເອຊາຢາ 53:4-6) ແລະນຳເອົາບາບນັ້ນອອກໄປ. ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ດີວ່າພຣະອົງຈະຕ້ອງຈ່າຍລາຄາເທົ່າໃດເພື່ອໄຖ່ບາບຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ພຣະອົງກໍຍັງຍອມເຮັດ. ນີ້ເປັນພາບສະທ້ອນທີ່ຊັດເຈນເຖິງການໃຫ້ອະໄພສຳລັບເຈົ້າແລະຂ້ອຍ! *ການປ່ອຍແບ້ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານຫ່າງໄກຈາກຜູ້ຄົນນັ້ນ ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນແນວໃດ? ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູ ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັນກັບທັງ "ແບ້ທີ່ຖືກຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາ" ແລະ "ແບ້ທີ່ຮັບບາບແທນ" ແນວໃດແດ່?*

<u>ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ</u>

ເຈົ້າມີປະຕິກິລິຍາແນວໃດຕໍ່ພາບການໃຫ້ອະໄພທີ່ຕ້ອງແລກມາດ້ວຍການເສຍສະລະນີ້? ເລືອກໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນໃນການນຳໃຊ້ໃນຊີວິດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ມຸມມອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າ ພຣະເຢຊູຄືຜູ້ໃດ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກະທຳສິ່ງໃດເພື່ອເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເປັນຜູ້ເຊື່ອ, ຈົ່ງໃຊ້ເວລາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຢຊູ ສຳລັບການເສຍສະລະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ເພື່ອບາບຂອງເຈົ້າ.

ມຸມມອງຕໍ່ຕົນເອງ. ຖ້າເຈົ້າຍັງບໍ່ເຄີຍຍອມຮັບພຣະເຢຊູເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າມາກ່ອນ, ມື້ນີ້ເຈົ້າສາມາດສາລະພາບບາບຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະອົງ, ຍອມຮັບວ່າເຈົ້າເຊື່ອວ່າພຣະອົງໄດ້ຟື້ນຄືນພຣະຊົນຈາກຄວາມຕາຍ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ແລະ ຍອມຮັບພຣະອົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າ.

ມຸມມອງຕໍ່ຜູ້ອື່ນ. ຈົ່ງບອກເລົ່າໃຫ້ຜູ້ອື່ນຟັງກ່ຽວກັບການໃຫ້ອະໄພທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບ, ແລະ ບອກພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາເອງກໍສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູ ໃນຖານະພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຊັ່ນກັນ.

ອຸປຖຳໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ https://ulsb.org/sunday-school-2/ **ແປໂດຍ PA**